

stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w razie przekroczenia ustawowego dziewięciomiesięcznego terminu do sporządzenia i ujawnienia rocznego sprawozdania finansowego wobec właściwego sądu prowadzącego rejestr przedsiębiorców

- bez możliwości zajęcia uprzednio stanowiska w odniesieniu do istnienia obowiązku ujawnienia i ewentualnych przeszkód, w szczególności bez uprzedniego sprawdzenia, czy to roczne sprawozdanie finansowe zostało już przedłożone sądowi rejestrowemu głównej siedziby, oraz
- bez uprzedniego skierowanego do spółki lub do organów uprawnionych do jej reprezentacji indywidualnego wezwania do spełnienia obowiązku ujawnienia;

wymaga od sądu prowadzącego rejestr przedsiębiorców nałożenia natychmiast minimalnej grzywny w wysokości 700 EUR na spółkę i na każdy z uprawnionych do jej reprezentacji organów zakładając w razie braku dowodu przeciwnego fikcję, że spółka i jej organy ze swojej winy zaniechały ujawnienia, i w razie dalszej dwumiesięcznej zwłoki nakazuje nałożenie natychmiast kolejnych grzywien w wysokości 700 EUR na spółkę i na każdy z uprawnionych do jej reprezentacji organów ponownie zakładając w razie braku dowodu przeciwnego fikcję, że spółka i jej organy ze swojej winy zaniechały ujawnienia?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 68/151/WE z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności w całej Wspólnocie, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników jak i osób trzecich, Dz.U. Dz 65, s. 8

(²) Czwarta dyrektywa Rady 78/660/WE z dnia 25 lipca 1978 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, Dz.U. 2006 L 224, s.1

(³) Siódma dyrektywa Rady 83/349/WE z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, Dz.U. Dz 193, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 16 sierpnia 2011 r. — Katja Ettwein przeciwko Finanzamt Konstanz

(Sprawa C-425/11)

(2011/C 331/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Katja Ettwein

Strona pozwana: Finanzamt Konstanz

Pytania prejudycjalne

Czy postanowienia Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a Konfederacją

Szwajcarską z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób z dnia 21 czerwca 1999 r. (¹) (BGBl. II 2001, 810 i nast.), która została uchwalona jako ustawa w dniu 2 września przez Bundestag (BGBl. II 2001, 810) i weszła w życie w dniu 1 czerwca (umowa w sprawie swobodnego przepływu osób), w szczególności jej art. 1, 2, 11, 16 i 21 oraz art. 9, 13 i 15 załącznika I, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one, by zamieszkałym w Szwajcarii małżonkom, którzy są objęci obowiązkiem podatkowym w Republice Federalnej Niemiec od całości swych przychodów podlegających opodatkowaniu, odmówić wspólnego opodatkowania zgodnie z procedurą splittingu?

(¹) Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Akt końcowy — Wspólne deklaracje — Komunikat w sprawie zawarcia siedmiu umów z Konfederacją Szwajcarską w dziedzinach swobodnego przepływu osób, transportu lotniczego, kolejowego i drogowego transportu towarowego i osobowego, zamówień publicznych, współpracy naukowo-technicznej, wzajemnego uznawania ocen zgodności oraz handlu produktami rolnymi, Dz.U. 2002 L 114, s. 6.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych T-208/08 i T-209/08 Gosselin Group NV i Stichting Administratiekantoor Portielje przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 18 sierpnia 2011 r. przez Gosselin Group NV, dawniej Gosselin World Wide Moving NV

(Sprawa C-429/11 P)

(2011/C 331/13)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Gosselin Group NV, dawniej Gosselin World Wide Moving NV (przedstawiciele: F. Wijckmans i H. Burez, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i Stichting Administratiekantoor Portielje

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- tytułem żądania głównego: i) uchylenie wyroku (¹) w zakresie, w jakim zdaniem Sądu sporne działania ograniczają w swojej istocie konkurencję, bez konieczności wykazania skutków ograniczających konkurencję oraz ii) stwierdzenie nieważności decyzji (²) (w brzmieniu zmienionym, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie), ponieważ w decyzji tej nie zostały wykazane skutki dla konkurencji praktyk, za które wnosząca odwołanie jest pociągana do odpowiedzialności;

- tytułem żądania ewentualnego: i) uchylenie wyroku w zakresie, w jakim zdaniem Sądu Komisja może wyjątkowo oprzeć się na drugim alternatywnym warunku określonym w pkt 53 wytycznych dotyczących pojęcia wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi⁽³⁾, niedokonując wyraźnego określenia rynku w rozumieniu pkt 55 tych wytycznych oraz ii) stwierdzenie nieważności decyzji (w brzmieniu zmienionym, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie), ponieważ Komisja nie wykazała w należyty sposób, że praktyki naruszają handel między państwami członkowskimi w odczuwalny sposób;
- tytułem żądania ewentualnego: i) uchylenie wyroku w zakresie, w jakim zdaniem Sądu Komisja nie musi uwzględnić, ani w ramach oceny wagi naruszenia, ani w ramach uwzględniania okoliczności łagodzących, że wnosząca odwołanie nie brała udziału ani w pisemnych uzgodnieniach cen, ani w spotkaniach oraz ii) stwierdzenie nieważności decyzji (w brzmieniu zmienionym, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie) z tych samych powodów;
- tytułem żądania ewentualnego: i) uchylenie wyroku w zakresie, w jakim w wyroku tym, w oparciu o m.in. dolną granicę na poziomie 15 %, uwzględniony został udział na poziomie 17 % odnośnych sprzedaży, bez uwzględnienia wszystkich 30 relevantnych okoliczności oraz ii) stwierdzenie nieważności decyzji (w brzmieniu zmienionym, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie) z tych samych powodów;
- tytułem żądania ewentualnego: i) uchylenie wyroku w zakresie, w jakim stwierdza on, że udział wnoszącej odwołanie w kartelu w okresie od dnia 31 stycznia 1992 r. do dnia 30 października 1993 r. nie uległ przedawnieniu oraz ii) stwierdzenie nieważności decyzji (w brzmieniu zmienionym, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie) w zakresie, w jakim nakłada ona na wnoszącą odwołanie grzywnę stosownie do jej udziału w kartelu od dnia 31 stycznia 1992 r. do dnia 30 października 1993 r. oraz iii) stosowne obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 69 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swoich żądań Gosselin Group NV podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii kwalifikując ustalone przez siebie elementy stanu faktycznego (oferty osłonowe i prowizje) z naruszeniem prawa jako porozumienia w sprawie cen i praktyki dotyczące podziału rynku; w tym zakresie wyrok został co najmniej niedostatecznie uzasadniony.

Pomocniczo Gosselin Group NV podnosi, że:

- dokonując oceny odczuwalnego ograniczenia handlu pomiędzy państwami członkowskimi przez przedmiotowe praktyki Sąd naruszył zasadę, zgodnie z którą Komisja musi przestrzegać określonych przez siebie wytycznych;

- w ramach ustalenia grzywny, w ramach oceny istnienia okoliczności łagodzących Sąd naruszył zasadę indywidualnego charakteru odpowiedzialności oraz zasadę, zgodnie z którą Komisja musi przestrzegać określonych przez siebie wytycznych;
- w ramach określenia grzywny Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, zasadę indywidualnego charakteru odpowiedzialności oraz zasadę, zgodnie z którą Komisja musi przestrzegać określonych przez siebie wytycznych. W odniesieniu do części pierwszej wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie orzekł, iż Komisja może powołać się na pkt 23 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽⁴⁾. W odniesieniu do części drugiej wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przyjmując za punkt wyjścia istnienie minimalnej stawki w wysokości 15 % poziomu sprzedaży, stanowiącego co do zasady najniższą wartość wyjściową dla grzywny za poważne ograniczenia konkurencji. W odniesieniu do części trzeciej wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie uznał, że stawka 17 % jest równa, bądź niemal równa stawce 15 %, dochodząc w konsekwencji do wniosku, że nie musi uwzględnić wszystkich relevantnych okoliczności;
- orzekając, iż udział Gosselin Group NV w przedmiotowych praktykach w okresie od dnia 31 listopada 1992 r. do dnia 30 października 1993 r. nie uległ przedawnieniu Sąd naruszył art. 25 rozporządzenia nr 1/2003⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu (ósma izba) wydany w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych T-208/08 i T-209/08 Gosselin Group NV i Stichting Administratiekantoor Portielje przeciwko Komisji Europejskiej (zwany dalej „wyrokiem”).

⁽²⁾ Decyzja Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) (zwana dalej „decyzją”).

⁽³⁾ Wytyczne dotyczące pojęcia wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi zawartego w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2004, C 101, s. 81).

⁽⁴⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2)

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Alba — Secția comercială și de contencios administrativ — Rumunia w dniu 22 sierpnia 2011 r. — Corpul Național al Polițiștilor — działająca w interesie swych członków wchodzących w skład korpusu policji kryminalnej w Alba przeciwko Ministerul Administrației și Internelor (MAI), Inspectoratul General al Poliției Române (IGPR) i Inspectoratul de Poliție al Județului Alba (IPJ)

(Sprawa C-434/11)

(2011/C 331/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunal Alba